

Karolina Jekielek

Samouczek języka angielskiego

w zdaniach do tłumaczenia

POZIOM ELEMENTARY

Karolina Jekielek

Samouczek
języka angielskiego
w zdaniach do tłumaczenia

Poziom elementary

© Copyright by Karolina Jekielek & e-bookowo
Projekt okładki: e-bookowo
ISBN 978-83-63080-97-6

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo
www.e-bookowo.pl
Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

Wszelkie prawa zastrzeżone.
Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione
Wydanie I 2012

Zawartość

Wstęp	6
O języku angielskim	7
Przedimek a/an/the	15
Liczba mnoga	24
Czasownik ‘to be’ – być	35
Przymiotniki dzierżawcze	46
Zaimki wskazujące	55
Utrwalenie wiadomości rozdziały 1-5	
There is/There are	67
Czasownik ‘have got’	76
Czasownik Can	85
Present simple – czas teraźniejszy prosty	93
Tryb rozkazujący	105
Przymyki czasu	111
Podsumowanie 1-11	
Have czy have got?	126
Dwa i więcej czasowników w zdaniu	131
Possessive – dopełniacz saksoński	138
Zaimki dzierżawcze	147
Zaimki osobowe w przypadku dopełniacza	154
Czasowniki like/love/hate	161
Podsumowanie 1 – 17	

Past Simple ‘To be’	175
There was/There were	183
Past simple could	190
Past simple regular verbs	197
Past simple irregular verbs	207
Podsumowanie 1-22	
Present continuous	225
Present continuous czy present simple?	236
Some/any	244
How much/how many	253
Podsumowanie 1–26	
Be going to	266
Future simple – czas przyszły prosty	275
Comparative	286
Superlative	295
Przysłówki	301
Podsumowanie 1-31	
Teksty do tłumaczenia	316
Bibliografia:	

Wstęp

Szanowny Uczniu!

Książka ta jest przeznaczona dla tych, którym j. angielski sprawia trudność, a z drugiej strony na przestrzeni swojej nauki, próbują przekładać składnię, słowa, czy polski tok myślenia na język angielski.

We wstępie, drogi uczniu, muszę cię ostrzec, język polski i język angielski wywodzą się z różnych grup językowych i mają ze sobą niewiele wspólnego.

W tej książce zapoznasz się z gramatyką na poziomie podstawowym oraz będziesz miał okazję przećwiczyć dane zagadnienia w zdaniach do tłumaczenia. Każde zadanie opatrzone jest komentarzem wyjaśniającym, co i skąd się w zdaniu bierze. Jeżeli zrobiłeś błędy, pozostaje kolejna strona zdań z tego samego tematu.

Pamiętaj!

Nie rozwiązuj za dużo zadań w ciągu jednego dnia. Nauka to proces systematyczny, odpocznij przez dzień lub dwa. Zapoznaj się z wcześniejszym materiałem i dopiero wtedy usiądź do następnego rozdziału.

Jeżeli widzisz, że zdanie jest inaczej przetłumaczone, a nie ma do niego komentarza, wróć do teorii nawet z kilku wcześniejszych rozdziałów!

Powodzenia!

Karolina Jekielek

O języku angielskim

TO MUSISZ WIEDZIEĆ!

Język angielski wywodzi się z germańskiej grupy językowej, na początku przypominał on staroniemiecki czy język fryzyjski używany obecnie w niektórych rejonach Holandii. Jako język, który przez długi czas był pod wpływem łaciny (za czasów Cesarstwa Rzymskiego) posiadał wiele cech tego języka, między innymi deklinację (odmianę rzeczownika) i koniugację (odmianę czasownika), a nawet trzy pełne rodzaje rzeczownika (męski, żeński i nijaki) oraz ich pełną odmianę. Również wymowa była zbliżona do wymowy słowa ‘pisanego’. Po najazdach Normanów, język zaczął się zmieniać.

Angielski, a właściwie staroangielski był niezrozumiały i trudny dla najeźdźcy. Aby go uprościć końcówki odmian zaczęły zanikać, pojawiła się także francuska wymowa. Jednak w XV wieku doszło do przesunięcia samogłosek, tzw. wielka przesuwka samogłoskowa, i wymowa po dziś dzień jest dla wielu osób uczących się języka angielskiego sprawą trudną i niejasną.

Od tej pory, wymowa nie odzwierciedla już słowa pisanego, przede wszystkim z tego względu, że wynaleziono już wcześniej druk i określono zapis słów, społeczeństwo było przyzwyczajone do danego zapisu i nikt nie zdecydował się na zmiany.

Z tego powodu, ważne jest by sprawdzać jak się dane słowo wymawia. Ma to ogromne znaczenie, nie tylko ze względu na to aby być zrozumianym, ale ponieważ przede wszystkim niektóre zagadnienia gramatyczne opierają się na akcencie czy poprawnej wymowie.

W książce podaję zapis w alfabecie fonetycznym niektórych słów, dlatego warto się z nim zapoznać.

Odwołuję do strony internetowej:

http://www.stuff.co.uk/calcul_nd.htm, na której można posłuchać wymowy danych spółgłosek i samogłosek oraz zobaczyć ich zapis fonetyczny.

Wymowę możesz sprawdzić w takich słownikach jak:

www.diki.pl (słownik polsko-angielski, angielsko-polski)

www.oald8.com (słownik angielsko-angielski)

www.thefreedictionary.com (słownik angielsko-angielski)

Jeżeli idzie o zanik końcówek, jest to dla ciebie Uczniu rzecz najważniejsza!

Poprzez to, szyk zdania został ujednolicony i odpowiada on za sens całości wypowiedzi. Końcówki zostały zastąpione przyimkami (np. on, in, at, with, by).

W języku angielskim nie ma form żeńskich, nijakich i męskich dla czasowników. Nie powiem:

Ona poszła. On poszedł. Ono poszło.

Wszystkie osoby mają wspólną formę.

Warto również wiedzieć, że forma grzecznościowa Pani/Pan bardzo rzadko występuje – najczęściej w bardzo formalnych sytuacjach. Na co dzień, typowy Anglik mówi do innego Anglika przez ‘ty’, a właściwie (ciekawostka) przez ‘wy’. We wczesnym angielskim forma ‘ty’ istniała, ale była bardzo nieformalna i zaczęto używać zaimka ‘you – wy’ w kontaktach z innymi, stąd z jednej strony wydaje się, że Anglicy są bardzo bezpośredni, z drugiej zaś, patrząc na to zagadnienie z historycznego punktu widzenia, mówią oni do siebie przez ‘wy’.

W języku angielski rzeczowniki i przymiotniki nie odmieniają się przez przypadki i rodzaje.

Nie powiem:

To są starzy ludzie czy ona jest stara.

Nie powiem:

Skorzystałem z telefonu i bawię się telefonem.

W języku angielskim formę jakiej użyję jest forma podstawowa, ta, którą odnajdziemy w słowniku. W j. angielskim nie ma właściwie przypadków, są one widoczne tylko i wyłącznie dzięki obecności przyimków, których musimy się uczyć na pamięć. Co jest i tak łatwiejsze niż odmiana!

Ważne jest abyś na tym etapie zapamiętał!

Kolejność słów w zdaniu angielskim nigdy nie jest przypadkowa, każda część

mowy ma swoje miejsce i nie możemy sobie tego dowolnie zmieniać.

Podam przykład.

W języku polskim mogę pominąć osobę, ponieważ dzięki odmianie wiemy, o kogo chodzi, np.:

Mam (KTO? Ja)

Masz (KTO? Ty)

Mamy (KTO? My)

Macie (KTO? Wy)

Jak widać, sam czasownik wystarczy, ale w języku polskim są końcówki fleksyjne ‘-sz, -cie, -my’ etc., które wskazują nam osobę. W języku angielskiego **coś takiego nie istnieje**, stąd ZAWSZE musimy podać osobę przed czasownikiem, aby wiedzieć, o kim jest mowa!

Np. I have (mam – KTO? ja, czasownik się nie zmienia, wiem to dzięki osobie ‘I’ -ja przed czasownikiem), you have (masz KTO? ty, ponownie wiem to tylko i wyłącznie dzięki drugiej osobie liczby pojedynczej ‘ty’ – ‘you’ przed czasownikiem).

Przedstawię również przykład na dowolność słów w zdaniu polskim. Mogę powiedzieć:

1. Pies goni kota.
2. Pies kota goni.
3. Goni kota pies.

4. Goni pies kota.
5. Kota goni pies.
6. Kota pies goni.

W każdym zdaniu chodzi o to samo, ale dzięki odmianie **'kota'** – **biernik kogo? co? oraz 'goni'** **czas teraźniejszy 3. os. l. poj.** jesteśmy w stanie powiedzieć, kto kogo goni, w języku angielskim nie ma odmiany, stąd by zbudować zdanie najpierw podajemy podmiot (osobę, rzecz), następnie orzeczenie (czasownik co robi podmiot, co się z nim dzieje), a później dopełnienie.

PODMIOT + **ORZECZENIE** +
DOPEŁNIENIE

Idąc za tym wzorem, muszę się zawsze zastanowić, kto jest podmiotem, jeżeli byłby to kot musielibyśmy zapisać:

Kot jest goniony przez psa. (Strona bierna a nie czynna, np. w książce jest napisane, a autor napisał).

Jeżeli czynność wychodzi od psa, a tak właśnie jest napiszemy:

Pies goni kota.

Podmiot (pies) Orzeczenie (goni) Dopełnienie
(kota) (kogo? czego? komu? czemu? kogo? co? z kim? z czym? o kim? o czym?).

Powyższe zagadnienie jest najważniejszym, które musisz wiedzieć kontynuując swoją naukę.

Ponadto, w języku angielskim występują formy skrócone, zaznaczamy jej przez użycie apostrofu np. He **is** = He'**s**. Jako uczącemu się, łatwiej jest używać form pełnych tak by zostać zrozumianym, jednakże Anglicy używają skróconych form i bardzo często nieznanostwo ich, a przede wszystkim ich wymowy (wymowa form skróconych różni się od wymowy form pełnych) może prowadzić do nieporozumień i błędów. W odpowiedziach podaję zawsze pełną formę. Forma skrócona jest również poprawna, jeżeli tylko występuje.

Na tym etapie, pragnę Cię jeszcze, drogi Uczniu, uprzedzić, że wiele rzeczy, które w języku polskim mają swoje stałe miejsce, w języku angielskim znajdują się w zupełnie innym miejscu. Np. kartka (jaka) pocztowa, wiek (jaki) szkolny. W j. polskim przymiotnik występuje na drugim miejscu, po rzeczowniku. W j. angielskim jest na odwrót. Mówię, to dlatego, że przed tłumaczeniem każdego zdania należy się zastanowić, kto jest podmiotem, jaka jest forma czasownika, czy czasownik się odmienia, czy dopełnienie poprzedza przymiotnik itd. Może to Cię przeraża, ale uwierz, kierując się tą prostą zasadą dojdiesz daleko.

Innym przykładem jest najpopularniejszy błąd – kalka językowa. Po polsku pytam się – ‘ile masz lat?’ – używam czasownika mieć. Jednakże w j. angielskim pytam się ‘ile lat jesteś stary’ (dosłowne tłumaczenie) i pytając się o wiek, używamy czasownika ‘być’. Ale o tym, więc w książce.

Innym częstym błędem jest podwójne przeczenie w języku polskim. W języku angielskim przeczenie pojawia się tylko raz.

Po polsku powiem: nic nie robię – dwa przeczenia – pierwsze przez zaprzeczenie czasownika ‘być’, a drugie przez słowo ‘nic’. Po angielsku powiem tylko i wyłącznie: ‘robię nic’ lub ‘nie robię czegokolwiek’ – pojawia się tylko jedno przeczenie.

W języku angielski również zaimki zwrotne tj. ‘się’, ‘sobie’, nie pojawią się tak często jak w j. polskim, np.:

Po polsku powiem: Uczę się.

Po angielsku: Uczę.

Na zakończenie pragnę Cię uprzedzić o słowie pytającym ‘czy’. W języku polskim właściwie każde pytanie zadajemy poprzez użycie słowa ‘czy’ :

Czy masz zeszyt?

Czy widziałeś go?

Czy będziesz tam?

Oczywiście ‘czy’ możemy pominąć:

Masz zeszyt?

Widziałeś go?

Będziesz tam?

Wiemy, że chodzi o pytanie ze względu na pierwszeństwo czasownika oraz intonację. W powyższych

przykładach mamy zdania w różnych czasach. Natomiast...

W języku angielskim każde pytanie zadajemy poprzez użycie operatora specyficznego dla danego czasu lub struktury gramatycznej. Tylko i wyłącznie dzięki jego formie i miejscu w zdaniu wiemy, o kogo chodzi i o jaki czas.

Mając podstawowy wzór, odkryjesz, że język angielski jest jak dodawanie, wszystko wystarczy podstawić pod odpowiedni wzór!

W takim razie zacznijmy od pierwszego tematu....

Przedimek a/an/the

Mówi się, że dane zagadnienie w języku polskim nie występuje.

Problem polega na tym, że rzeczownik, jeżeli to nie jest imię lub nazwa własna, zawsze musi być poprzedzony przedimkiem. Wyjątek stanowią przypadki, kiedy rzeczownik poprzedzony jest dowolną formą gramatyczną określającą, do kogo dana rzecz należy.

Na potrzeby naszej pierwszej lekcji, przedstawię kilka prostych polskich zdań.

1. Tam był **jakiś** chłopiec.
2. Potrzebuję **jakaś** reklamówkę.
3. Czy masz **jakieś** pieniądze?

Poprzez użycie słowa '**jakiś**' określamy coś nieznanego, dosłownie to samo robimy używaj przedimka **a/an**.

Jest on używany **tylko i wyłącznie** w liczbie pojedynczej przed rzeczownikiem, np. 'a house' (dom) lub przed przymiotnikiem/przymiotnikami określającymi dany rzeczownik 'a big black house' (duży czarny dom).

A/An + Rzeczownik (l. poj.)

A – używamy, jeżeli rzeczownik zaczyna się na spółgłoskę.

Np. a dog, a boy, a girl, a man.

AN – używamy, jeżeli rzeczownik zaczyna się na samogłoskę.

An orange, an umbrella, an apple.

UWAGA!

AN – ze względu na wymowę, trudno byłoby wymówić kilka samogłosek obok siebie, natomiast, jeżeli nasz rzeczownik poprzedzony jest przymiotnikiem (Jaki? Jaka? Jakie?), a przymiotnik ten zaczyna się na spółgłoskę, to użyjemy przedimka ‘a’ a nie ‘an’, np.:

An umbrella (parasolka).

A beautiful umbrella (piękna parasolka).

An orange (pomarańcza).

Ale!

A big orange (duża pomarańcza).

Dodatkowo, zwracamy uwagę na wymowę, a nie na zapis słowa! Jeżeli w wymowie słowa słychać spółgłoskę, a nie samogłoskę, to również użyjemy przedimka ‘a’, np.:

union /związek, unia/ – zaczyna się od samogłoski, ale wymawiamy /'ju:niən/ - przez spółgłoskę, stąd:

A union. An FBI agent (/ef bi: ai/)

Również pierwsza litera słowa może być niema, np.:

Hour – godzina – wymawiamy /'aʊər/ stąd **an hour**.

Jak wspomniano na początku, przedimek a/an używamy jest, kiedy mówimy o czymś w kontekście jakiś – nieznany.

Jednak, kiedy mówimy o danej rzeczy, którą ktoś zna, ale wspominamy ją drugi, czy któryś raz, nie będziemy używać już 'a/an' tylko 'the'.

Powiemy:

Tam był **jakiś** chłopiec (**a boy**). I **ten** chłopak (**the boy**) zrobił coś niesamowitego.

Jak widać w powyższym zdaniu przedimek nieokreślony 'a/an' został użyty do wprowadzenia osoby, natomiast po jej wprowadzeniu, rozmówcy już wiedzą, o kogo chodzi, stąd pojawia się przedimek określony 'the'.

Jeżeli wszyscy rozmówcy wiedzą, o jaką rzecz chodzi w rozmowie, nie musimy używać przedimka nieokreślonego, możemy od razu użyć przedimka określonego 'the'.

'Widziałeś książkę (the book)?' – nasz rozmówca musi wiedzieć, o jaką konkretną książkę chodzi.

Do tego tematu gramatycznego będziemy wracać w zadaniach i w teorii.

Zacznijmy jednak od uzupełnienia następujących rzeczowników przedimkami.

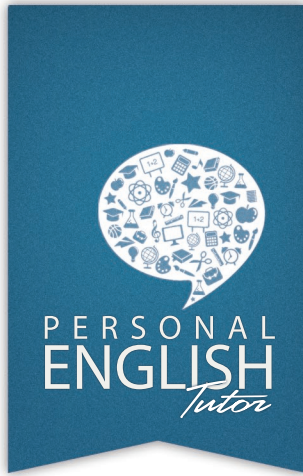
1. apple /'æpəl/ – jabłko
2. orange /'ɒrɪndʒ/ – pomarańcza
3. mobile phone – telefon komórkowy
4. boy /bɔɪ/ – chłopiec
5. ear /ɪə/ – ucho
6. girl /gɜ:l/ – dziewczyna
7. elephant /elɪfənt/ – słoń
8. problem /pɹɒbləm/ – problem
9. onion /'ʌnjən/ – cebula
10. peach /pi:tʃ/ – brzoskwinia
11. picture /'pɪktʃə(r)// – zdjęcie
12. book /bʊk/ – książka
13. egg /ɛg/ – jajko
14. hour /aʊə(r)/ – godzina
15. house /haʊs/ – dom

Odpowiedzi:

1. an apple (rozpoczyna się na samogłoskę)
2. an orange (rozpoczyna się na samogłoskę)
3. a mobile phone (rozpoczyna się na spółgłoskę)
4. a boy (rozpoczyna się na spółgłoskę)
5. an ear (rozpoczyna się na samogłoskę)
6. a girl (rozpoczyna się na spółgłoskę)
7. an elephant (rozpoczyna się na samogłoskę)
8. a problem (rozpoczyna się na spółgłoskę)
9. an onion (rozpoczyna się na samogłoskę)
10. a peach (rozpoczyna się na spółgłoskę)
11. a picture (rozpoczyna się na spółgłoskę)
12. a book (rozpoczyna się na spółgłoskę)
13. an egg (rozpoczyna się na samogłoskę)
14. an hour (rozpoczyna się na samogłoskę, spółgłoska 'h' jest niema)
15. a house (rozpoczyna się na spółgłoskę, 'h' jest wymawiane.)

Więcej zadań:

1. knife /naɪf/ – nóż
2. life /laɪf/ – życie
3. desk /desk/ – biurko
4. honour /'ɒnə/ – honor
5. castle /'kɑ:sl/ – zamek
6. room /ru:m/ – pokój
7. idea /aɪ'diə/ – pomysł
8. object /əb`dʒekt/ – przedmiot, rzecz
9. park /pɑ:(r)k/ – park
10. emotion – emocja
11. unicorn /'ju:nɪkɔ:n/ – jednorożec
12. mug /mʌg/ – kubek
13. aim /eɪm/ – cel
14. garden /'gɑ:dən/ – ogród
15. child /tʃaɪld/ – dziecko
16. earring /'ɪərɪŋ/ - kolczyk
17. bicycle – rower
18. baby /'beɪbi/ – niemowlę
19. Identity card – dowód osobisty
20. chair /tʃeə/ – krzesło

Spodobała się publikacja?

Zapraszam na www.hometutor.pl

